

7. Agneta.

NA, S. L. S. 367, 255 f (mel. och text).

Åb, Nagu, Gyttja.

Sj. Alma Andersson, f. 1862.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Mag - net - tan hon gick på ha - vets strand och sjöng, då
kom det till hen - ne en havs - man så from. Hå, nå,
ja. Då kom det till hen - ne en havs-man så from.

Nagu, Gyttja. Sj. och uppt., se ovan.

1. Magnettan hon gick på havets strand och sjöng.
Då kom det till henne en havsman så from.
— hå, nå, ja —
Då kom det till henne en havsman så from.
2. Så täppte han henne för näsa och för mun,
och förde så henne i havets grund.
3. »Ack hör nu, min havsman, vad jag er säga vill.
Kunde jag i dag till kyrkan få gå?»
4. När som Magnettan inför kyrkodörren kom,
då fick hon se sin moder, när hon sig vände om.
5. »Kära min Magnetta, vad jag dig fråga vill.
Var haver du varit så länge från mig?»
6. »Jag haver nu varit i havets vida grund.
Sju barn jag haver avlat med en havsman så from.»
7. Men när som havsman inför kyrkodörren kom,
så vände alla döda bilderna sig om.
8. »Hör nu, min Magnetta, vad jag dig säga vill.
Hur haver du glömt bort barnen din så små?»
9. »Hemma gråter stora, hemma gråter små,
men allra mest det som i vaggan låg.»
10. »De må nu gråta så mycket som de vill,
men aldrig här i livet jag hem till dem går.»
— hå, nå, ja —
Men aldrig här i livet jag hem till dem går.